

C L A S I C I R O M Â N I

Ion Creangă

**AMINTIRI
DIN
COPILĂRIE**

CORINT
BOOKS

Amintiri din copilărie

Dedicație domnișoarei L. M.¹

I

Stau câteodată și-mi aduc aminte ce vremi și ce oameni mai erau în părțile noastre, pe când începusem și eu drăguliță-Doamne a mă ridica băiețaș la casa părinților mei, în satul Humuleștii din târg, drept peste apa Neamțului; sat mare și vesel, împărțit în trei părți, care se țin tot de una: Vatra Satului, Delenii și Bejenii. Și apoi Humuleștii și pe vremea aceea nu erau numai așa un sat de oameni fără căpătâi, ci sat vechi răzășesc, întemeiat în toată puterea cuvântului: cu gospodari tot unul și unul, cu flăcăi voinici și fete mândre, care știau a învăța și hora, dar și suveica* de vuia satul de vătăle* în toate părțile; cu biserică frumoasă și niște preoți și dascăli și poporâni* ca aceia,

¹ Livia Maiorescu, fiica marelui critic. (Notele de subsol aparțin ediției citate.)

*Toate cuvintele notate cu asterisc în text sunt arhaisme și regionalisme care se regăsesc în glosarul de la sfârșitul volumului.

de făceau mare cinste satului lor. Și părintele Ioan de sub deal, Doamne, ce om vrednic și cu bunătate mai era! Prin îndemnul său, ce mai de pomi s-au pus în țințirim*, care era îngrădit cu zăplaz* de bârne streșinit cu șindrila*; și-apoi să fi văzut pe neobositul părinte cum umbla prin sat din casă în casă, împreună cu bădița Vasile a Ilioiaiei, dascălul bisericii, un holtei* zdravăn, frumos și voinic, și sfătuia pe oameni să-și deie copiii la învățătură. Și unde nu s-au adunat o mulțime de băieți și fete la școală, între care eram și eu, un băiet prizărit*, rușinos și fricos și de umbra mea.

Și cea dintâi școlăriță a fost însăși Smărăndița popii, o sgâtie* de copilă ageră la minte și așa de silitoare, de întrecea mai pe toți băieții și din carte, dar și din nebunii. Însă părintele mai în toată ziua da pe la școală și vedea ce se petrece... Și ne pomenim într-una din zile că părintele vine la școală și ne aduce un scaun nou și lung, și după ce-a întrebat pe dascăl, care cum ne purtăm, a stat puțin pe gânduri, apoi a pus numele scaunului „Calul bălan” și l-a lăsat în școală.

În altă zi ne trezim că iar vine părintele la școală cu moș Fotea, cojocarul satului, care ne aduce dar de școală nouă un drăguț de biciușor de curele împletit frumos și părintele îi pune nume „Sfântul Nicolai” după cum este și hramul* bisericii din Humulești... Apoi pofteste pe moș Fotea că dacă i-or mai pica ceva curele bune să mai facă așa din când în când câte unul și ceva mai grosuț dacă se poate... Bădița Vasile a zâmbit atunci, iară noi școlarii am rămas cu ochii holbați unii la alții. Și a pus părintele pravilă* și a zis: că în toată sâmbăta să se procitească* băieții și fetele, adică să asculte dascălul pe fiecare de tot ce-a învățat peste săptămână, și câte greșeli va face să i le însemne cu cărbune pe ceva, iar la urma urmelor, de fiecare greșeală să i se ardă școlarului câte un Sfânt-Nicolai. Atunci copila părintelui, cum era sprintară* și plină de incuri*, a bufnit de râs. Păcatul ei, sărmana! „Ia poftim de încalecă pe Bălan, jupâneasă”, zise părintele de tot posomorât, „să facem pocinog* sfântului Nicolai cel din cui.” Și cu toată stăruința lui moș Fotea și a lui

bădița Vasile, Smărăndița a mâncat papara și pe urmă ședea cu mâinile la ochi și plângea ca o mireasă, de sărea cămașa de pe dânsa. Noi când am văzut asta, am rămas înlemniți. Iar părintele, ba azi, ba mâine, aducând pitaci* și colaci din biserică, a împărțit la fiecare, de ne-a îmblânzit și treaba mergea strună; băieții schimbau tabla în toate zilele și sâmbăta procitanie*.

Nu-i vorbă că noi ne făceam felul așa câteodată: căci din bățul în care era așezată fila cu cruce-ajută și buchile scrise de bădița Vasile pentru fiecare, am ajuns la trătăji*, de la trătăji* la ceaslov*, ș-apoi dă Doamne bine! în lipsa părintelui și a dascălului intram în țințirim*, țineam ceaslovul* deschis, și cum erau filele cam unse, trăgeau muștele și bondarii la ele și când clămpăneam* ceaslovul*, câte zece, douăzeci de suflete prăpădeam de-o dată; potop era pe capul muștelor! Într-una din zile, ce-i vine părintelui, ne caută ceasloavele* și, când le vede așa sângerate cum erau, își duce mâinile la cap de necaz. Și cum află pricina, începe a ne pofti pe fiecare la Bălan, și a ne mângâia cu sfântul Ierarh Nicolai pentru durerile cuvioaselor muște și ale cuvioșilor bondari, care din pricina noastră au pățimit. Nu trece mult după asta, și într-o zi prin luna lui Mai, aproape de Moși, îndeamnă păcatul pe bădița Vasile tântul, că mai bine nu i-oi zice, să puie pe unul Nic' a lui Costache să mă procitească*. Nică, băiat mai mare și înaintat în învățătură până la genunchiul broaștei, era sfădit cu mine din pricina Smărăndiței popii, căreia, cu toată părerea mea de rău, i-am tras într-o zi o blandă*, pentru că nu-mi da pace să prind muște... Și Nică începe să mă asculte; și mă ascultă el și mă ascultă și unde nu s-apucă de însemnat la greșeli cu ghiotura* pe o draniță*: una, două, trei, până la douăzeci și nouă. Măi!!! s-a trecut de șagă*, zic eu în gândul meu; încă nu m-a gătit de ascultat și câte au să mai fie. Și unde n-a început a mi se face negru pe dinaintea ochilor și a tremura de mânios... Ei, ei! acu-i acu. Ce-i de făcut, măi Nică! îmi zic eu în mine. Și mă uitam pe furiș la ușa mântuirii și tot

scăpăram din picioare așteptând cu neastâmpăr să vie un lainic* de școlar de afară, căci era poruncă să nu ieșim câte doi de-o dată; și-mi crăpa măseaua în gură când vedeam că nu mai vine să mă scutesc de călătoria lui Bălan și de blagoslovenia* lui Nicolai făcătorul de vânătaii. Dar adevăratul Sfânt-Nicolai se vede că a știut de știrea mea, că numai iaca ce intră afurisitul de băiet în școală. Atunci eu cu voie, fără voie plec spre ușă, ies răpede și nu mă mai încurc prin prejurul școalei, ci o iau la sănătoasa spre casă. Și când mă uit înapoi, doi hojmalăi* se și luase după mine; și unde nu încep a fugi de-mi scăpărau picioarele: și trec pe lângă casa noastră și nu intru acasă, ci cotigesc* în stânga și intru în ograda unui megieș* al nostru, și din ogradă în ocol și din ocol în grădina cu păpușoi*, cari erau chiar atunci prășiți de-al doilea, și băieții după mine! Și până să mă ajungă, eu, de frică, cine știe cum am izbutit de m-am îngropat în țărână la rădăcina unui păpușoi. Și Nic' a lui Costache, dușmanul meu și cu Toader a Catincăi, alt hojmalău*, au trecut pe lângă mine vorbind cu mare ciudă; și se vede că i-a orbit Dumnezeu, de nu m-au putut ghibui*. Și de la o vreme nemaiauzind nici o foșnitură de păpușoi*, nici o scurmătură de găină, am țâșnit o dată cu țărâna-n cap și tiva* la mama acasă și am început a-i spune cu lacrimi că nu mă mai duc la școală, măcar să știu bine că m-or omorî. A doua zi însă a venit părintele pe la noi, s-a înțeles cu tata, m-au luat ei cu binișorul și m-au dus iar la școală. „Că dă, e păcat să rămâi fără leac de învățătură”, zicea părintele, „doar ai trecut de bucheludeazla și bucherițazdra; ești acum la ceaslov* și mâine, poimâine ai să treci la psaltire*, care este cheia tuturor învățăturilor și, mai știi cum vine vremea, poate să te faci și popă aici la biserica Sfântului Nicolai, că eu pentru voi mă străduiesc. Am o singură fată ș-oi vedea eu pe cine mi-oi alege de ginere.”

Hei, hei! când aud eu de popă și de Smărăndița popii, las muștele în pace și-mi ieu alte gânduri și alte măsuri: încep a mă da și la scris și la făcut cădelnița* în biserică și la ținut isonul de

parcă eram băiet. Și părintele mă ie la dragoste și Smărăndița începe din când în când a mă fura cu ochiul și bădița Vasile mă pune să ascult pe alții și altă făină se macină acum la moară. Nic' a lui Costache cel răgușit, balcâz* și răutăcios, nu mai avea stăpânire asupra mea. Dar nu-i cum gândește omul, ci-i cum vrea Domnul. Într-una din zile și chiar în ziua de Sfântul Foca, scoate vornicul* din sat pe oameni la o clacă* de dres drumul. Se zicea că are să treacă Vodă pe acolo spre mănăstire. Și bădița Vasile n-are ce lucra! „Hai și noi, mă băieți, să dăm ajutor la drum, să nu zică Vodă, când va trece pe aici, că satul nostru e mai leneș decât alte sate.” Și ne luăm noi de la școală și ne ducem cu toții. Și care săpau cu cazmalele, care cărau cu tărăboanțele*, care cu căruțele, care cu covățile*, în sfârșit, lucrau oamenii cu tragere de inimă. Iar vornicul* Nic' a Petricăi, cu paznicul vătămanul* și câțiva nespălați de mazili* se purtau printre oameni de colo până colo; și când deodată numai iacă vedem în prund câțiva oameni clăie peste grămadă și unul din ei mugind puternic. „Ce să fie acolo?”, ziceau oamenii alergând care de care din toate părțile.

Pe bădița Vasile îl prinsese la oaste cu arcanul, îl cetluiau* acum zdravăn și-l puneau în cătuși, să-l trimeată la Piatra... Iaca pentru ce scosese atunci vornicul* oamenii la clacă*. Așa cu amăgelele se prindeau pe vremea aceea flăcăii la oaste. Afurisită privești mai fu și asta! Flăcăii ceilalți pe dată s-au făcut nevăzuți, iară noi copiii ne-am întors plângând pe la casele noastre. Afurisit să fie câneriul* de vornic* și cum a ars el inima unei mame, așa să-i ardă inima Sfântul Foca de astăzi, lui și tuturor părtașilor săi — blestemau femeile din sat cu lacrimi de foc în toate părțile. Iar mama lui bădița Vasile își petrecea băietul la Piatra, bocindu-l ca pe un mort! „Las' mamă că lumea asta nu-i numai cât se vede cu ochii”, zicea bădița Vasile mângâind-o, „și în oaste trăiește omul bine, dacă este vrednic. Oștean a fost și Sfântul George și Sfântul Dimitrie și alți sfinți mucenici, care au pătit pentru dragostea lui Hristos, măcar de-am fi și noi ca dânșii!”

Ei, ei! pe bădița Vasile l-am pierdut; s-a dus unde i-a fost scris. Și părintele Ioan umbla acum cu pletele în vânt să găsească alt dascăl, dar n-a mai găsit un bădiță Vasile cuminte, harnic și rușinos ca o fată mare. Era în sat și dascălul Iordache, fârnăitul* de la strana mare, dar ce ți-i bun? Știa și el glasurile pe din afară de biserică, nu-i vorbă, dar clămpănea* de bătrân ce era ș-apoi mai avea și darul suptului... Așadar, școala a rămas pustie pentru o bucată de vreme și câțiva dintre noi, cari ne țineam de părintele Ioan, calea-valea: biserica deschide pe om. Duminicile bâzâiam la strană și hârști*! câte-un colac! Și când veneau cele două ajunuri, câte treizeci, patruzeci de băieți fugeau înaintea popii de rupeam omătul de la o casă la alta și la Crăciun nechezam ca mânzii, iar la Bobotează strigam chiraleisa*, de clocotea satul. Și când ajungea popa, noi ne așezam în două rânduri și deschideam calea, iară el își trăgea barba și zicea cu mândrie către gazdă:

— Aiștia-s mânzii popii, fiule. Niște zile mari ca aceste le așteaptă și ei cu mare bucurie tot anul. Gățitu-le-ați ceva bob fiert, găluște, turte cu julfă* și vărzare*?

— Gățit, cinstite părinte; poftiți de ne blagosloviți casa și masa, și poftim de mai ședeți, să ne șeadă pețitorii.

Când auzeam noi de masă, tăbăram pe dânsa și-apoi aține-te gură, vorba ceea:

De plăcinte râde gura;

De vărzare și mai tare.

Ce să faci, că doar numai de două ori pe an este ajunul. Ba la un loc, mi-aduc aminte, ne-am grămădit așa de tare și am răsturnat masa omului cu bucatele cu tot în mijlocul casei, de i-am dogorit obrazul părintelui de rușine. Dar el tot cu bunătate:

— De unde nu-i, de-acolo nu se varsă, fiilor, însă mai multă băgare de seamă nu strică.

Apoi la hramul* bisericii se ținea praznicul câte o săptămână încheiată și numai să fi avut pânțece, unde să pui coliva și bucatele, atât de multe erau. Și dascăli, și popi, și vlădici*, și de

tot soiul de oameni din toate părțile se adunau la hramul* bisericii din Humulești, și toți ieșeau mulțamiți. Ba și pe la casele oamenilor se ospătau o mulțime de străini. Și mama, Dumnezeu s-o ierte, strașnic se mai bucura, când se întâmplau oaspeți la casa noastră și avea prilej să-și împartă pâinea cu dânșii.

— Ori mi-or da feciorii după moarte de pomană ori ba, mai bine să-mi dau eu cu mâna mea... Că oricum ar fi, tot îs mai aproape dinții decât părinții. S-au văzut de acestea!

Și când învățam eu la școală, mama învăța cu mine acasă și citea acum la ceaslov*, la psaltire* și *Alexandria** mai bine decât mine, și se bucura grozav când vedea că mă trag la carte.

Din partea tatii, care ades îmi zicea în bătaie de joc:

Logofete brânză-n cui,
Lapte acru-n călimări,
Chiu și vai prin buzunări,

puteam să rămân cum era mai bine: „Nic’ a lui Ștefan a Petrei”, om de treabă și gospodar în Humulești. Vorba ceea:

Decât codaș în oraș,
Mai bine-n satul tău frunțaș.

Mama era în stare să toarcă-n furcă și să învăț mai departe. Și tot cihăia* mama pe tata să mă deie undeva la școală, căci auzise ea spuind la biserică, în *Parimei*, că omul învățat înțelept va fi și pe cel neînvățat slugă-l va avea.

Și afară de aceasta, babele care trag pe fundul sitei în 41 de bobi, toți zodierii și cărturăresele pe la care căutase pentru mine și femeile bisericose din sat îi băgase mamei o mulțime de bazaconii* în cap, care de care mai ciudate: ba că am să petrec între oameni mari; ba că-s plin de noroc, ca broasca de păr; ba că am un glas de înger și multe alte minunății, încât mama, în slăbiciunea ei pentru mine, ajunsese a crede că am să ajung un al doilea Cucuzel*, podoaba creștinătății care scotea lacrimi din orice inimă împietrită, aduna lumea de pe lume în pustiul codrilor și veselea întreaga făptură cu viersul său.

— Doamne, măi femeie, Doamne, multă minte-ți mai trebuie, zicea tata, văzând-o așa de ahotnică* pentru mine. Dacă ar fi să iasă toți învățați după cum socoți tu, n-ar mai avea cine să ne tragă ciubotele. N-ai auzit că unul cică s-a dus bou la Paris, unde a fi acolo, și a venit vacă? Oare Grigore a lui Petre Lucăi de la noi din sat pe la ce școli a învățat, de știe a spune atâtea bongoase* și conăcării* pe la nunți? Nu vezi tu că dacă nu-i glagore* în cap, nu-i și pace bună?

— Așa a fi, n-a fi așa, zise mama, vreau să-mi fac băietul popă, ce ai tu?

— Numaidecât popă, zise tata. Auzi, măi! Nu-l vezi că-i o tigoare* de băiet cobăit* și leneș de n-are păreche. Dimineața până-l școli, îți stupești* sufletul. Cum îl școli cere de mâncare. Cât îi mic prinde muște cu ceaslovul* și toată ziulica bate prundurile după scâldat, în loc să pască cei cârlani* și să-mi deie ajutor la trebi, după cât îi ajută puterea. Iarna pe gheață și la săniuş. Tu cu școala ta l-ai deprins cu nărav. Când s-a face mai mărișor, are să-nceapă a-i mirosi a catrință* și cu astă rânduială n-am să am folos de el niciodată.

Și după cum am cinste a vă spune, multă vorbă s-a făcut între tata și mama pentru mine, până ce a venit în vara aceea pe la August și cinstita holeră de la '48 și a început a secera prin Humulești în dreapta și în stânga, de se auzea numai chiu și vai în toate părțile. Și eu, neastâmpărat cum eram, ba ieșeam la pârleaz* când trecea cu mortul pe la poarta noastră, și-l boscorodeam cu cimilitura*:

Chițiȝaie, gaie, ce ai în tigaie?

Papa puilor duci în valea socilor.

Ferice de gangur, că șade într-un vârful de soc

Și se roagă rugului și se-nchină cucului;

Nici pentru mine, nici pentru tine,

Ci pentru budihacea* de la groapă

Să-i dai vacă de vacă și doi boi să tacă;

ba îl petreceam până la biserică și apoi veneam acasă cu sânul încărcat de covrigi, mere, turte, nuci poleite, roșcove și smochine

din pomul mortului, de se încruciau tata și mama când mă vedeau cu dânsule. Și ca să mă scape de belea, m-au trimes la stână în dumbrava Agapiei, lângă podul Cără-Giței unde erau și oile noastre, să șed acolo până s-a mai potoli boliștea*; însă peste noapte a și dat holera peste mine și m-a frământat și m-a zgârcit cârcel; și-mi ardea sufletul în mine de sete și ciobanii și baciul habar n-aveau de asta; numai se întorceau pe ceea parte în țipetele mele și horăiau* mereu. Iară eu mă târâiam cum puteam până la fântână în dosul stânei și pe nimică* pe ceas beam câte un cofăiel* întreg de apă; pot zice că în noaptea aceea la fântână mi-a fost masul* și n-am închis ochii nici cât ai scăpăra din amnar. Abia despre ziuă s-a îndurat Vasile Bordeianu, strungarul nostru, de s-a dus la Humulești, cale de două ceasuri cu piciorul, și a înștiințat pe tata de a venit cu căruța și m-a luat acasă. Și pe drum neconținut ceream apă, iar tata mă amâna cu momele* de la o fântână la alta, până a dat Dumnezeu de am ajuns în Humulești. Și când colo doftorii satului: moș Vasile Țandără și altul, nu-mi aduc aminte, erau la noi acasă și prăjeau pe foc într-un ceaun mare niște hoștine* cu său*; și după ce mi-au tras o frecătură bună cu oțet de leuștean, mi-aduc aminte ca acum, au întins hoștinele* fierbincioare pe o pânzătură și m-au înfășat cu ele peste tot, ca pe un copil; și nu pot ști cât a fi trecut la mijloc, până ce am adormit mort și de-abia a doua zi pe la toacă m-am trezit sănătos, ca toți sănătoșii; Dumnezeu să odihnească pe moș Țandără și pe tovarășul său! Și vorba ceea: „Lucrul rău nu piere cu una cu două.” Până-n seară am și colindat mai tot satul; ba și pe la scăldat am tras o raită cu prietenul meu Chiriac a lui Goian, un lainic* și un pierde-vară ca și mine. Dar tata nu mi-a zis atunci nimică; m-a lăsat în voia mea pentr-o bucată de vreme.

Peste iarnă mama iar s-a pus pe capul tatii, să mă deie undeva la școală. Dar tata spunea că nu mai are bani de dat pentru mine.

— Lui dascălul Vasile a Vasilicăi plăteam numai câte un sorocovăț* pe lună. Iar postoronca* de dascălul Simion Fosa din Țuțueni, numai pentru că vorbește mai în tâlcuri decât alții și

sfârcăiește* toată ziua la tabac, cere câte trei husăși* pe lună; auzi vorbă? Nu face băietul ista atâția husăși* cu straiie cu tot, câți am dat eu pentru dânsul, până acum.

Când a mai auzit mama și asta, s-a făcut foc.

— Sărmane omule, dacă nu știi boabă de carte, cum ai să mă înțelegi? Când tragi sorocoveții* la mustață, de ce nu te olicăiești* atâta? Petre Todocăi, crășmarul nostru, așa-i că ți-a mâncat nouă sute de lei; Vasile Roibu din Bejeni mai pe-atâția și alții câți? Ruștei lui Valică și Măriucăi lui Onofreiu, găsești să le dai și să le răzdai? Știu eu; să nu crezi că doar me Smaranda, dormi-re-ai somnul de veci, să dormi! Și pentru băiet n-ai de unde da? Măi omule, măi! Ai să te duci în fundul iadului și n-are să aibă cine te scoate, dacă nu te-i sili să-ți faci un băiet popă. De spovădanie fugi ca dracul de tămâie. La biserică mergi din Paști în Paști. Așa cauți tu de suflet?

— Ian taci măi femeie, că biserica-i în inima omului; și dacă voi muri, tot la biserică am să șed, zise tata; nu mai face și tu atâta vorbă, ca fariseul cel fățarnic. Bate-te mai bine cu mâna peste gură și zi ca vameșul: „Doamne, milostiv fii mie păcătoasei, care-mi tot îmbălănez* gura pe bărbat degeaba.”

În sfârșit, cât s-a bălăbănit* mama cu tata din pricina mea, tot pe-a mamei a rămas; căci într-o duminică, prin cârnileagă*, a venit tatăl mamei, bunicul meu David Creangă din Pipirig, la noi și văzând cearta iscată între tata și mama, a zis:

— Las' măi Ștefane și Smărănducă, nu vă mai îngrijiți atâta, că azi e duminică, mâine luni și zi de târg, dar marți de-om ajunge cu sănătate, am să ieu nepotul cu mine și am să-l duc la Broșteni cu Dumitru al meu, la profesorul Nicolai Nanu, de la Baloș, și-ți vede voi ce-a scoate el din băiet; că de ceilalți băieți ai mei, Vasile și Gheorghe, am rămas tare mulțămît, cât au învățat acolo. De douăzeci și mai bine de ani, de când port vornicia* în Pipirig, am dus-o cam anevoie numai cu răbușul*. Ce folos că citesc orice carte bisericască, dacă nu știu a însemna

măcar câtuși de cât, e greu. Însă de când mi-au venit băieții de la învățătură, îmi țin socoteala ban cu ban și huzuresc* de bine; acum zic și eu că poți duce vornicia pe viață, fără să te simți. Zău, mare pomană și-a mai făcut Alecu Baloș cu școala ceea a lui, cine vrea să înțeleagă; și Doamne, peste ce profesor înțelept și iscusit a dat! Așa vorbește de blând și primește cu bunătate pe fiecare, de ți-i mai mare dragul să te duci la el. Ferice de părinții cari l-au născut, că bun suflet de om este, n-am ce zice. Și mai ales pentru noi țărani munteni este o mare facere de bine! Când am venit eu cu tata și cu frații mei Petre și Vasile și Nică din Ardeal în Pipirig, acum șaiszeci de ani trecuți, unde se pomenea școli ca a lui Baloș în Moldova? Doar la Iași să fi fost așa ceva și la Mănăstirea Neamțului, pe vremea lui Mitropolitul Iacob, care era oleacă de cimotie* cu noi după Ciubuc clopotarul de la Mănăstirea Neamțului, bunicul mâne-ta, Smarandă, al cărui nume stă scris și astăzi pe clopotul bisericii din Pipirig. Ciubuc clopotarul tot din Ardeal știa puțină carte ca și mine; și apoi a pribeșit de-acolo ca și noi, s-a tras cu bucatele încoace ca și moș Dediu din Vânători și alți mocani, din pricina păpistășiei* mai mult, pe cât știu eu; și atât era de cuprins*, de s-au umplut munții: Halăuca, Piatra lui Iepure, Bărnariul, Cotnărelul și Boampele până dincolo peste Pătru-Vodă, de turmele și tamazlăcurile* lui. Și se pomenește că Ciubuc era om de omenie; fiecare oaspe ce trăgea la odaia lui era primit cu dragă inimă și ospătat cu îndesulare. Și se dusesse vestea în toate părțile despre bunătatea și bogăția sa. Până și Vodă cic-ar fi tras odată în gazdă la Ciubuc și întrebându-l cu cine mai ține atâta amar* de bucate, el ar fi răspuns: „Cu cei slabi de minte și tari de vârtute, Măria Ta.” Atunci Vodă nu s-a putut stăpâni de mirare, spui: „Ia aista-i om, zic și eu: de-ar fi mulți ca dânsul în domnia mea, puțină lipsă ar duce țara la nevoi!” Și l-a bătut Vodă cu mâna pe umăr, zicându-i:

— Moșule, să știi că de azi înainte ești omul meu, și la domnie ți-i deschisă ușa orișicând.